

חיוכו האבוד של רני סמרטוטני

(במסורת של ארצות מערב, בחג המולד עוברת דמות אגדית "סנטה קלאוס" המחלק מתנות לילדים טובים. בחלק מהארצות המתנות מוכנסות לפוזמקאות של הילדים, התלויים ליד האח.)

החיוך של רני סמרטוטני נעלם!
לא לגמרי, אבל מספיק כדי שפניו יראו כאילו עקומים בצד אחד.

אם להביט על רני סמרטוטני מצד שמאל אפשר היה עוד לראות את החיוך. אבל אם להביט מצד ימין, החיוך לא נראה כלל. למעשה זו לא הייתה אשמתו. הוא הרגיש שמח ומאושר כמו תמיד, ואולי לא היה יודע אפילו את ההבדל, אילו הבובות האחרות לא סיפרו לו.

זו לא הייתה גם אשמתה של צילה. איך יכלה לדעת שדני הקטן יאכיל את רני סמרטוטני במיץ תפוזים וימחק את מחצית החיוך שלו? ומלבד מחיקת מחצית החיוך, מיץ תפוזים

מהחיוך שלו נעלם.
"באמת?" שאל רני סמרטוטני "אני עדיין
מרגיש אותו. הוא מוכרח להיות שם!"

"אבל הוא באמת נעלם" אמר דוד קלאם "זה
היה בגלל מיץ התפוזים."
"טוב, אני עדיין מרגיש שמח כמו קודם" אמר
רני סמרטוטני "אז בואו ונשחק במשהו. מה
אתן רוצות לשחק?"
"אבל אולי ננסה קודם לרחוץ את הפנים שלך"
אמרה רותי סמרטוטני. היא תמיד התנהגה
כמו אמא של הבובות האחרות, כשהן היו
לבדן.

השאיר גם כתם חום גדול על פניו.
צילה הצטערה מאוד כשראתה מה עשה דן.
גם דן היה בוודאי מצטער אילו היה בן יותר
משנתיים, אבל בגיל שנתיים לא מצטערים
הרבה.

דן רק הצטער שלקחו ממנו את רני סמרטוטני
והוא לא יוכל להאכיל אותו יותר במיץ תפוזים.
כשצילה השכיבה את הבובות בלילה היא
נשקה לרני סמרטוטני יותר מאשר לבובות
אחרות, והן שמחו על כך מאוד. הן תמיד
שמחו כשאחת מהן הייתה מחובקת וקיבלה
הרבה נשיקות, כי לא הייתה ביניהן אף בובה
אנוכית אחת.

צילה תלתה פוזמק קטן עבור כל אחת
מהבובות ושמה צלחת קטנה לבובות-בגרוש
ליד קופסת-מיטה שלהן. אתם בוודאי הבנתם
כי היה זה ערב חג המולד וצילה קיוותה
שסנטה קלאוס יראה את הפוזמקאות
הקטנים וישים בהם משהו בשביל כל בובה.
כאשר הבית היה כבר שקט לגמרי, הבובה
הצרפתייה אמרה לרני סמרטוטני שחלק

"זה לא יעזור" אמרה לרותי סמרטוטי הבובה הצרפתייה "אני זוכרת ששפכו מיץ תפוזים על השמלה היפה הלבנה שהייתה לי פעם, והכתם נשאר תמיד."
"זה רע מאוד" אמרה חנה, הבובה ההולנדית "יחסר לנו החיוך השמח של רני סמרטוטני כשהוא יביט ישר עלינו."
"תצטרכו לעמוד תמיד מצד שמאל שלי, אם תרצו לראות איך אני מחייך" צחק רני סמרטוטני מתוך שמחת צמר הגפן שמילא אותו "אבל אני רוצה שתדעו כי אני מחייך תמיד, אם רואים זאת ואם לא."
והוא תפס את דוד קלאם ואת חנה ורץ איתם לדלת חדר הבובות. רני סמרטוטני רצה להתגלגל במדרגות כי ידע שלא יקרה כלום לו ולדוד קלאם או לחנה. אך כשהם הגיעו לדלת הם נפלו מיד בערמה אחת על הרצפה, כי שם, מביט עליהם, עמד אדם!
כל הבובות נשכבו מיד בתנוחות שונות, כי לא יתכן שאדם אמיתי יראה שהן יכולות לדבר ולהתנהג כמו בני-אדם.

ואז האדם הנמוך, בעל זקן-לחיים לבן עבר את כל חדר הבובות, הרים בידו בובה אחרי בובה והביט עליהן. צעדיו לא נשמעו בכלל ולכן הוא הפתיע את הבובות כשהופיע בראש

המדרגות.

האיש עם זקן-לחיים הלבן הושיב את כל הבובות בשורה, הוציא קופסה קטנה מהכיס

רני סמרטוטני, דוד קלאם וחנה עצרו בפתאומיות כזו שהם נפלו על זה ורני סמרטוטני, שהיה מקדימה גלש דרך הדלת

ונפל ישר לרגלי האיש.

פרץ של צחוק קידם את פניו של רני סמרטוטני ויד גדולה הרימה אותו. רני סמרטוטני הביט בפנים עגולים עם אף אדום קטן ולחיים אדומות, הכל עטוף בזקן-לחיים לבן כמו שלג.

מהפוזמקאות של הבובות וגם משהו על
הצלחת של שתי הבובות-בגרוש.
ואז, בשקט, בשקט כפי שנכנס כך גם יצא.

בדלת הוא הסתובב ונענע באצבע לבובות
בנימת שובבות.

וממנה בקבוקון קטן ומברשת. הוא טבל את
המברשת בבקבוק הקטן ונגע בה בפניה של
כל בובה ובובה.
הוא השאיר את פני רני סמרטוטני לסוף. ואז,
כשכל הבובות הביטו, הוא נגע במברשת
בפניו של רני סמרטוטני והכתם של מיץ
תפוזים נעלם. במקומו הופיעו לחיים ורודות
והחיוך הנהדר של רני סמרטוטני.
ואז האיש סיבב את רני סמרטוטני כל שיוכל
להביט על כל הבובות ולראות שלכולן היו
לחיים ורודות ופנים צבועות מחדש. הן נראו
ממש כמו בובות חדשות. אפילו הראש הסדוק
של סוזי נעשה שלם.
חנה, הבובה ההולנדית, הייתה כה מופתעת
שנפלה אחורה עם קול "סקוויק" מוזר. ואז
האדם הקטן ושמח לקח את חנה ונגע
במברשת שלו בדיוק שם איפה שהיה המתקן
שגרם לה פעם להגיד "אמא". ואחר כך האיש
הקטן הטה את חנה קדימה ואחורה והיא
אמרה "אמא" כאילו הייתה חדשה.
האיש הקטן שם דבר מה לכל אחד

שלו מביטות על התקרה ועל פניו כבר לא
"חיוך למחצה" אלא "חיוך מלא ממש."

רני סמרטוטני שמע אותו מגחך כשהוא יורד
במדרגות. רני סמרטוטני הלך אל הדלת
בקצות הבהונות ורמז גם לבובות האחרות
לגשת. מרום המדרגות הם ראו איך האיש
בעל זקן-לחיים לוקח כל מני דברים יפים ושם
אותם על האח.

"הוא לא יודע שאנו רואים אותו" חשבו
הבובות, אך כשהאיש גמר את מעשיו הוא
הסתובב וצחק ישר לבובות, כי ידע שהן
מביטות עליו כל הזמן.
ואז הוא שם את השק שלו על הכתף, ונעלם
דרך הארובה עם שריקה, בדיוק כפי שהרוח
שורקת דרך סדקים של חלונות.
הבובות חזרו לחדרן כדי לחשוב על כל מה
שקרה וכשהן ישבו שם הן שמעו צלילי
פעמונים קטנים של מזחלת, שנעשו חלשים
יותר ויותר עד שנעלמו במרחק.
בלי לדבר יותר כל הבובות חזרו למיטות
שלהן והתכסו יפה, בדיוק כפי שצילה כיסתה
אותן בערב.
רני סמרטוטני שכב שם, כשעיני הכפתורים